

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 27ης Ιουνίου 1995 *

Στην υπόθεση T-186/94,

Guérin automobiles, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα την Alençon (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Francisco Enrique González-Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Géraud de Bergues, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την αναγνώριση, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ, του ότι η Επιτροπή παρέλειψε να απευθύνει στην προσφεύγουσα

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

απόφαση επί της καταγγελίας που της είχε υποβάλει βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και, επικουρικώς, την ακύρωση των εγγράφων της Επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρος, R. Schintgen, C. P. Briët, C. W. Bellamy και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Μαρτίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Στις 10 Σεπτεμβρίου 1987 η προσφεύγουσα συνήψε σύμβαση αντιπροσωπείας αορίστου χρόνου με τη Volvo France SA (στο εξής: Volvo France). Με έγγραφο της 16ης Μαΐου 1988, η Volvo France κατήγγειλε τη σύμβαση αυτή από 16ης Αυγούστου 1988.

- 2 Με έγγραφο της 3ης Αυγούστου 1992, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), να διαπιστώσει ορισμένη παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ. Με την καταγγελία αυτή, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η Volvo France καταχρηστικώς κατήγγειλε τη σύμβαση αντιπροσωπείας, με το πρόσχημα ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να επιτύχει τους στόχους πωλήσεων που καθορίζονταν στο άρθρο 1.5 της εν λόγω συμβάσεως.

- 3 Με έγγραφο που φέρει ημερομηνία 29 Οκτωβρίου 1992, ο Temple Lang, διευθυντής στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Επιτροπής (ΓΔ IV), πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι θεωρούσε «δύσκολο, αν ληφθεί υπόψη το περιεχόμενο του φακέλου ως έχει, να υποστηριχθεί ότι μια υπόθεση τέτοιου είδους παρουσιάζει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να δικαιολογείται η εξέτασή της από τις υπηρεσίες της Επιτροπής. Υπ' αυτές τις συνθήκες, αν δεν υποβάλετε νέα στοιχεία εντός προθεσμίας τεσσάρων εβδομάδων από την ημερομηνία παραλαβής του παρόντος εγγράφου, ο φάκελος θα τεθεί στο αρχείο χωρίς να δοθεί συνέχεια».

- 4 Με έγγραφο της 11ης Δεκεμβρίου 1992, η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί του εγγράφου της Επιτροπής της 29ης Οκτωβρίου 1992. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι οι παρατηρήσεις της αυτές συνιστούν νέα καταγγελία.

- 5 Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1993, ο Temple Lang, αναφερόμενος στο έγγραφο της προσφεύγουσας της 11ης Δεκεμβρίου 1992, ισχυρίστηκε ότι από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού προκύπτει ότι «η καταγγελία δεν στηρίζεται στους όρους υπό τους οποίους έγινε στην πράξη η καταγγελία της εν λόγω συμβάσεως από τη Volvo France, αλλά εν τέλει στηρίζεται στην άρνηση πωλήσεων που αντιτάσσεται πλέον στην Guépin automobiles, με μόνη αιτιολογία την ύπαρξη δικτύου συμβάσεων αποκλειστικής και επιλεκτικής διανομής, οι οποίες, κατά την Guépin, είναι απολύτως άκυρες, διότι υπερβαίνουν κατά πολύ τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 123/85 και επιπλέον

δεν υπάγονται σε ατομική εξαίρεση». Προσθέτει δε τα εξής: «Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σας πληροφορήσω ότι το πρόβλημα που έχετε θέσει και το οποίο εξάλλου είναι αντικείμενο και άλλων καταγγελιών εξετάζεται ήδη από την Επιτροπή και ότι μετά την περάτωση της εξέτασεως αυτής θα σας ανακοινωθεί το αποτέλεσμα.»

- 6 Με έγγραφο της 6ης Ιανουαρίου 1994, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της ανακοινώσει το αποτέλεσμα της εξέτασεως του φακέλου, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1993. Στις 24 Ιανουαρίου 1994 απηύθυνε στην Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, με το οποίο αναφερόταν ρητώς στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΚ.
- 7 Κατόπιν αυτού του εγγράφου οχλήσεως, ο Temple Lang γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 4ης Φεβρουαρίου 1994, τα εξής:

«Η καταγγελία σας αφορά ορισμένους περιορισμούς του ανταγωνισμού που είναι συμφυείς με την αποκλειστική και επιλεκτική διανομή αυτοκινήτων, η οποία εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων, από τη Voïno France και αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας σας και στηρίζεται στην εναλλακτική δυνατότητα που προβλέπει ο κανονισμός 123/85, τον οποίο επικαλείστε. Με το έγγραφό μου της 21ης Ιανουαρίου 1993, το οποίο επίσης αναφέρετε, σας επισημάνθηκε ότι μια συγκεκριμένη περίπτωση αυτού του είδους εξετάζεται κεχωρισμένως από την άποψη των κανόνων ανταγωνισμού της Συνθήκης. Σας επιβεβαιώνω εκ νέου ότι η εξέταση αυτή δεν έχει ολοκληρωθεί και, ενδεχομένως, θα αποτελέσει “προηγούμενο” για ορισμένα προβλήματα, όπως αυτό που θέτετε. Και, σε απάντηση του παρόντος εγγράφου οχλήσεως, σας βεβαιώνω και πάλι ότι θα σας ενημερώσουμε αμέσως μόλις ολοκληρωθεί μια σημαντική φάση της εν λόγω εξέτασεως.»

- 8 Στις 13 Ιουνίου 1994 ο γενικός διευθυντής της ΓΔ IV απέστειλε στον δικηγόρο της προσφεύγουσας γνωστοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που

προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63). Το έγγραφο αυτό αναφέρει τα εξής:

«*Αντικείμενο*: Υπόθεση IV/34-423 — Volvo France κατά Guérin
Σχετ.: Το έγγραφό σας της 24.01.94 (έγγραφο οχλήσεως)

Έγγραφο δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 99/63

Κύριε,

Έλαβα την επιστολή σας της 24ης Ιανουαρίου 1994 σχετικά με την κατάσταση της πελάτιδός σας Guérin automobiles μετά την καταγγελία που υπέβαλε στις 11 Δεκεμβρίου 1992 κατά της τυποποιημένης συμβάσεως διανομής της Volvo France και με την οποία προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι έγιναν σημαντικές υπερβάσεις σε σχέση με τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στον κανονισμό, καθώς και την αίτησή σας δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης για να λάβει θέση η Επιτροπή εντός δύο μηνών επί της υποθέσεως αυτής. Επί της επιστολής αυτής θα ήθελα να διατυπώσω τις ακόλουθες παρατηρήσεις.

Η καταγγελία σας θίγει, από απόψεως κανόνων του ανταγωνισμού, το ζήτημα του συμβατού με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 123/85 μιας συμβάσεως που αφορά την αποκλειστική και επιλεκτική διανομή αυτοκινήτων, όπως εφαρμόζεται από τη Volvo France. Επ' αυτού, υπενθυμίζοντάς σας εξάλλου το έγγραφό μου της 21ης Ιανουαρίου 1993, στο οποίο επίσης αναφέρεστε, σας επιβεβαιώνω ότι μια συγκεκριμένη περίπτωση βρίσκεται επί του παρόντος υπό εξέταση από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, περίπτωση η οποία θέτει το ζήτημα του συμβατού με τον κανονισμό μιας τυποποιημένης συμβάσεως διανομής αυτοκινήτων άλλου κατασκευαστή.

Στην άλλη αυτή υπόθεση τίθεται υπό αμφισβήτηση το συμβατό πολλών από τις ρήτρες ή πρακτικές στις οποίες αναφέρασθε με την καταγγελία σας. Όπως γνωρίζετε, η Επιτροπή υπόκειται σε ορισμένες δεσμεύσεις κατά την επιλογή των προτεραιοτήτων της, λόγω των περιορισμένων μέσων που διαθέτει. Επομένως, όταν της έχουν υποβληθεί πολλές παρόμοιες υποθέσεις, το συμφέρον της Κοινότητας υπαγορεύει την επιλογή των αντιπροσωπευτικότερων περιπτώσεων. Για τον λόγο αυτό, σας επιβεβαιώνω, αναφερόμενος στο άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 99/63, ότι υπό τις συνθήκες αυτές η καταγγελία σας δεν μπορεί να τύχει χωριστής εξετάσεως προς το παρόν.

Εξάλλου, ο κανονισμός 123/85 εφαρμόζεται απευθείας από τα εθνικά δικαστήρια· συνεπώς, η πελάτις σας μπορεί να υποβάλει τη διαφορά καθώς και το ερώτημα της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού στην εν λόγω σύμβαση απευθείας ενώπιον των δικαστηρίων αυτών.

Έχετε κάθε δικαίωμα να διατυπώσετε παρατηρήσεις επί του παρόντος εγγράφου. Στην περίπτωση αυτή, οι παρατηρήσεις σας πρέπει να περιέλθουν στην υπηρεσία μας εντός δύο μηνών.»

- 9 Στις 20 Ιουνίου 1994 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή παρατηρήσεις επί του εγγράφου της 13ης Ιουνίου 1994.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 10 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφεύγουσα άσκησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Μαΐου 1994, την προκειμένη προσφυγή.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

12 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Μαρτίου 1995.

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει απόφαση που την αφορά·

— επικουρικώς, να ακυρώσει τα έγγραφα της Επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994, εφόσον κριθεί ότι εμπεριέχουν την απόφαση να μην εξεταστεί η καταγγελία της προσφεύγουσας·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ·

— να απορρίψει την προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 175, ως αβάσιμη ή, επικουρικώς, ως καταστάσα άνευ αντικειμένου μετά την αποστολή του εγγράφου σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα έξοδα της δίκης.

Επί του κυρίου αιτήματος, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης*Όσον αφορά το αντικείμενο του αιτήματος*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 15 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, σκέψη 21), και του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2285, σκέψεις 35 και 36, στο εξής: Asia Motor I), κρίνει ότι η αποστολή του εγγράφου της 13ης Ιουνίου 1994 σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 αποτελεί λήψη θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης. Συνεπώς, σύμφωνα με την Επιτροπή, η σχετική δίκη καθίσταται άνευ αντικειμένου.
- 16 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το γεγονός ότι το έγγραφο αυτό δεν συνιστά πράξη που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως είναι αλυσιτελές, εφόσον από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι μπορεί να συνιστά παράλειψη όχι μόνον η αποχή από την έκδοση πράξεων που αποσκοπούν στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων, και, ως εκ τούτου, μπορούν να είναι αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, αλλά και η αποχή από την έκδοση πράξεων που δεν έχουν τέτοια αποτελέσματα, εάν η αποχή αυτή καθαυτή παράγει έννομα αποτελέσματα, ιδίως αν η εν λόγω πράξη συνιστά αναγκαία προπαρασκευαστική πράξη της διαδικασίας που θα καταλήξει σε νομική πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988, 377/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4017, και της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5615). Κατά την Επιτροπή, η νομολογία αυτή δεν καταλήγει στη δημιουργία κενού στη δικαστική προστασία των καταγγελλόντων, αφού, εάν η Επιτροπή δεν λάβει τελική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας κατόπιν της αποστολής εγγράφου δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, ο καταγγέλλων μπορεί να υποβάλει νέα προσφυγή κατά παραλείψεως, για να επιτύχει την έκδοση αυτής της τελικής απόφασεως.

- 17 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να παρερμηνεύσει το ακριβές περιεχόμενο του εγγράφου της 13ης Ιουνίου 1994, αφού το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση του εγγράφου αυτού, προβλέπει ρητώς ότι η Επιτροπή αποστέλλει τέτοιου είδους έγγραφο στους καταγγέλλοντες, όταν κρίνει ότι δεν μπορεί να δώσει συνέχεια στην καταγγελία.
- 18 Η προσφεύγουσα απαντά ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 δεν μπορεί να αποτελεί λήψη θέσεως τόσο λόγω του γεγονότος ότι αναφέρεται ρητώς στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 όσο και λόγω της διατυπώσεώς του. Επ' αυτού ισχυρίζεται ότι είναι παράλογο να υποστηρίζεται συγχρόνως, αφενός, ότι το έγγραφο της Επιτροπής της 29ης Οκτωβρίου 1992, στο οποίο διευκρινιζόταν ότι «εντός τεσσάρων εβδομάδων από την ημερομηνία παραλαβής του παρόντος εγγράφου, ο φάκελος θα τεθεί στο αρχείο χωρίς να δοθεί συνέχεια», δεν είναι παρά μια απλή απάντηση εν αναμονή εξελίξεων και, αφετέρου, ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994, το οποίο δεν περιέχει καμία ρητή δήλωση περί απορρίψεως της καταγγελίας, συνιστά λήψη θέσεως. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή, διευκρινίζοντας με το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 ότι η καταγγελία «δεν μπορεί να τύχει χωριστής εξετάσεως προς το παρόν», θέλησε να περιορίσει χρονικώς τα αποτελέσματα του εγγράφου αυτού και του προσέδωσε συνεπώς προσωρινό χαρακτήρα.
- 19 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμα ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 δεν στηρίζεται παρά σε μια γενικόλογη ρήτρα, δηλαδή στο κοινοτικό συμφέρον της υποθέσεως και σε οικονομικής φύσεως λόγους, για να δικαιολογήσει την ενδεχόμενη απόρριψη της καταγγελίας και ότι, συνεπώς, δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Εξ αυτού του λόγου, το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως λήψη θέσεως επί της καταγγελίας από την οποία ανέκυψε η παρούσα διαφορά.
- 20 Η προσφεύγουσα κρίνει επίσης ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 δεν έθεσε τέρμα στην παράλειψη, λόγω του γεγονότος ότι, δύο μόνο μήνες μετά την υποβολή της καταγγελίας, οι υπηρεσίες της Επιτροπής της απηύθυναν το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 1992, το οποίο άφηνε να εννοηθεί ότι επρόκειτο να θέσουν στο αρχείο την καταγγελία, πράγμα από το οποίο μπορούσε να συναχθεί ότι η καταγγελία αυτή δεν εξετάστηκε προσεκτικά από την Επιτροπή (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, στο εξής: Automec II, και της 29ης Ιουνίου 1993, T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993,

σ. Π-669, στο εξής: Asia Motor II). Επιπλέον, συνδέοντας, ανεπισημως, την καταγγελία της προσφεύγουσας με άλλο φάκελο, η Επιτροπή εγκατέλειψε ή μετέθεσε επ' αδριστο, χωρίς δικαιολογία, την εξέταση των αιτιάσεων που διατυπώνονταν συγκεκριμένα κατά της Volvo France, αρνούμενη τοιουτοτρόπως να εξασφαλίσει στην προσφεύγουσα την έννομη προστασία που της παρέχει το άρθρο 85 της Συνθήκης.

21 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αν γινόταν δεκτό ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 θέτει τέρμα στην παραλείψη, οι πράξεις της Επιτροπής σχετικά με τις πρακτικές που θίγουν τον ανταγωνισμό θα εξέφευγαν κάθε δικαστικού ελέγχου. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι από την αοριστία των απαντήσεων της Επιτροπής εμφανίζεται μια ηθελημένη στρατηγική, που αποσκοπεί στο να της στερήσει τη δυνατότητα δικαστικής προστασίας. Η ΓΔ IV ήθελε να προστατευθεί, αφενός, από το ενδεχόμενο ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως, οπότε χαρακτήρισε τα έγγραφα της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 ως απλές «απαντήσεις εν αναμονή εξελίξεων», και, αφετέρου, από το ενδεχόμενο προσφυγής κατά παραλείψεως, οπότε δήλωσε ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 αποτελεί στην πραγματικότητα λήψη θέσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η συμπεριφορά αυτή μαρτυρεί κατάχρηση εξουσίας και παραβίαση του πνεύματος της Συνθήκης ΕΚ εκ μέρους των υπηρεσιών της Επιτροπής, στοιχεία τα οποία αρκούν για να δικαιολογήσουν την εκ μέρους της προσφεύγουσας άσκηση προσφυγής κατά παραλείψεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

22 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι έχει αποδειχθεί και δεν αμφισβητείται ότι, κατά τον χρόνο καταθέσεως της προσφυγής, το αίτημα κατά της παραλείψεως ήταν παραδεκτό. Πρέπει εν τούτοις να εξεταστεί αν η λήψη θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά το διάστημα της εκκρεμοδικίας το στέρησε εκ των υστέρων του αρχικού του αντικειμένου.

23 Επ' αυτού υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, με εξαίρεση την περίπτωση όπου το αντικείμενο της καταγγελίας υπάγεται στις αποκλειστικές αρμοδιότητες της Επιτροπής, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν απονέμει στον υποβάλλοντα καταγγελία δύναμη του εν λόγω άρθρου το δικαίωμα να απαιτεί την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ, ως προς το υποστατό ή μη παραβάσεως του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης (προαναφερθείσες αποφάσεις

GEMA κατά Επιτροπής, σκέψη 17, Automec II, σκέψεις 75 και 76, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2417, σκέψη 98). Εξάλλου, η λύση αυτή δεν έχει ως συνέπεια να μην μπορεί η προσφεύγουσα να επιτύχει, βάσει της καταγγελίας της, την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής δυναμένης να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως, σύμφωνα με τη γενική αρχή του δικαίου για αποτελεσματική δικαστική προστασία (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18, και της 19ης Μαρτίου 1991, C-249/88, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1991, σ. I-1275, σκέψη 25).

- 24 Όπως τόνισε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 45 έως 47 της αποφάσεώς του της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-367, στο εξής: Automec I), η εξέλιξη της διεπομένης από τα άρθρα 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63 διαδικασίας περιλαμβάνει τρεις διαδοχικές φάσεις. Κατά την πρώτη, που ακολουθεί την κατάθεση της καταγγελίας, η Επιτροπή εξετάζει την καταγγελία, προκειμένου να καθορίσει ποια συνέχεια θα της δώσει. Η φάση αυτή μπορεί να περιλαμβάνει άτυπη ανταλλαγή απόψεων μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντος, με σκοπό να διευκρινιστούν τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που αποτελούν αντικείμενο της καταγγελίας και να δοθεί στον καταγγέλλοντα η ευκαιρία να αναπτύξει τους ισχυρισμούς του, ενδεχομένως ενόψει μιας πρώτης αντιδράσεως των υπηρεσιών της Επιτροπής. Ακολουθεί μια δεύτερη φάση, η οποία υλοποιείται με την προβλεπόμενη στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 γνωστοποίηση στον καταγγέλλοντα, με την οποία η Επιτροπή τού εκθέτει τους λόγους για τους οποίους κρίνει, ενδεχομένως, ότι δεν δικαιολογείται να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία του και του παρέχει τη δυνατότητα να υποβάλει, εντός προθεσμίας που καθορίζει συναφώς, τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις του. Η οριστική απόρριψη της καταγγελίας αποτελεί την τρίτη φάση της εξελίξεως της διαδικασίας. Η τελευταία αυτή πράξη αποτελεί απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, και μπορεί, συνεπώς, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, της 28ης Μαρτίου 1985, 298/83, CICCE κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1105, της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487· αποφάσεις του Πρωτοδικείου Automec I, όπ.π., σκέψη 47, και της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-285, σκέψη 30).

- 25 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο κρίνει την υπόθεση, από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει

λάβει απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, σε απάντηση της καταγγελίας της προσφεύγουσας. Εν τούτοις, η διαπίστωση αυτή και μόνο δεν αρκεί για να συναχθεί παράλειψη του καθού οργάνου, ενώ, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, μια πράξη που δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως μπορεί, παρ' όλ' αυτά, να αποτελεί λήψη θέσεως που τεραματίζει την παράλειψη, αν συνιστά προπαρασκευαστική πράξη της διαδικασίας που θα καταλήξει σε νομική πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988, 377/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψεις 7 και 10, και της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 16). Το Πρωτοδικείο πρέπει, συνεπώς, να εξετάσει αν, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, εκδόθηκε πράξη της Επιτροπής, η οποία, ακόμα και αν δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, έθεσε τέρμα στην παράλειψη.

26 Επ' αυτού υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έκρινε με την προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979, GEMA κατά Επιτροπής (σκέψη 21), ότι το έγγραφο που απευθύνει η Επιτροπή στον καταγγέλλοντα, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, συνιστά λήψη θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, παρ' όλον ότι δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (προαναφερθείσα απόφαση BEUC και NCC κατά Επιτροπής, σκέψη 30). Εσφαλμένως, συνεπώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αφού το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 παραπέμπει ρητώς στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτελεί λήψη θέσεως επί της καταγγελίας, υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης.

27 Όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του εγγράφου της 13ης Ιουνίου 1994, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 προβλέπεται ότι «όταν η Επιτροπή, έχοντας λάβει μια [καταγγελία] (...), κρίνει ότι τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της δεν δικαιολογούν την αποδοχή της (...), πληροφορεί σχετικά τους [καταγγέλλοντες] και τους καθορίζει προθεσμία για να υποβάλουν γραπτώς τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους».

28 Το Πρωτοδικείο όμως διαπιστώνει ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994, στην επικεφαλίδα του οποίου μνημονεύεται ρητώς το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, συγκεντρώνει όλες τις τυπικές προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο αυτό. Πράγματι, αφενός, γνωστοποιεί στον καταγγέλλοντα, αφού υπενθυμίσει όλες τις αιτιάσεις που εκτίθενται στην καταγγελία του της 11ης Δεκεμβρίου 1992, τους λόγους απορρίψεώς της, δηλαδή το γεγονός i) ότι μια συγκε-

κρομένη περίπτωση, στην οποία τίθεται υπό αμφισβήτηση η νομιμότητα πολλών ρητρών ή πρακτικών που είναι παρόμοιες με τις καταγγελλόμενες, βρίσκεται υπό εξέταση από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, ii) ότι, όταν πολλές ομοειδείς υποθέσεις υποβάλλονται στην κρίση της Επιτροπής, το κοινοτικό συμφέρον επιβάλλει την εξέταση των αντιπροσωπευτικότερων υποθέσεων και iii) ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16), εφαρμόζεται απευθείας από τα εθνικά δικαστήρια· αφετέρου, η γνωστοποίηση της 13ης Ιουνίου 1994 τάσσει στην καταγγέλλουσα προθεσμία, εν προκειμένω δύο μηνών, για να υποβάλει γραπτώς τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις της. Εν συνεχεία, διαπιστώνεται ότι, στο ίδιο το κείμενο του εγγράφου, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ IV αναφέρεται ρητώς για δεύτερη φορά στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63.

- 29 Συνεπώς, ενώ, όπως ορθώς παρατηρεί η προσφεύγουσα, με το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 δεν απορρίπτεται ρητώς η καταγγελία, προκύπτει σαφώς από τη διπλή αναφορά στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, από την τήρηση των τυπικών προϋποθέσεων που προβλέπονται σ' αυτή τη διάταξη, από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού καθώς και από το πλαίσιο στο οποίο εντασσόταν το έγγραφο αυτό ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της, κατά την ημερομηνία κατά την οποία απηύθυνε στην προσφεύγουσα την εν λόγω γνωστοποίηση, δεν δικαιολογούσαν το να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία που της είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.
- 30 Κατά συνέπεια, το έγγραφο της Επιτροπής με ημερομηνία 13 Ιουνίου 1994 συνιστά γνωστοποίηση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63.
- 31 Το γεγονός ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 αναφέρει ότι η καταγγελία δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής εξετάσεως «προς το παρόν» δεν αναιρεί τον χαρακτηρισμό αυτό. Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 6 έγγραφο δεν καθορίζει την οριστική θέση της Επιτροπής (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994,

C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2681, σκέψη 28, και την προαναφερθείσα απόφαση Automec I, σκέψη 46). Συνεπώς, η χρησιμοποίηση των λέξεων «προς το παρόν» στο έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 επιβεβαιώνει ότι πρόκειται για τη θέση που έλαβαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής κατά τη σύνταξη του εγγράφου αυτού, ακόμη και αν η πράξη αυτή δεν συνιστά απόφαση οριστικής απορρίψεως της καταγγελίας.

32 Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή, απευθύνοντας στην προσφεύγουσα στις 13 Ιουνίου 1994 γνωστοποίηση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, έλαβε θέση επί της καταγγελίας, κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης (προαναφερθείσα απόφαση GEMA κατά Επιτροπής).

33 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένο και ότι συντάχθηκε μετά από αντικανονική διαδικασία, οι αιτιάσεις αυτές, έστω και αν ενδεχομένως ήσαν λυσιτελείς στο πλαίσιο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, είναι αλυσιτελείς σε σχέση με το ζήτημα αν έχει ληφθεί θέση εκ μέρους της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης.

34 Τέλος, προκειμένου για το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, αν γινόταν δεκτό ότι το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 θέτει τέρμα στην παράλειψη, οι πράξεις της Επιτροπής θα εξέφευγαν κάθε δικαστικού ελέγχου, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα, η οποία υπέβαλε, εντός της προθεσμίας που της είχε ταχθεί με το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994, παρατηρήσεις σε απάντηση της γνωστοποίησής που της απευθύνθηκε δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, μπορεί πλέον να αξιώσει την έκδοση οριστικής αποφάσεως της Επιτροπής επί της καταγγελίας. Η απόφαση αυτή όμως μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, αν η προσφεύγουσα θεωρεί ότι έχει βάσιμους λόγους να ασκήσει τέτοια προσφυγή (βλ. συναφώς τις προτάσεις του δικαστή Edward, ασκούντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα, στην υπόθεση Automec II, όπ.π., Συλλογή 1992, σ. II-2226, σημεία 22 και 23).

- 35 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το έγγραφο της Επιτροπής της 13ης Ιουνίου 1994, το οποίο απεστάλη μετά την άσκηση της προσφυγής κατά παραλείψεως, την στέρησε του αρχικού της αντικειμένου. Συνεπώς, καταργείται η δίκη (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Asia Motor I*).
- 36 Αφού το Πρωτοδικείο απέρριψε το κύριο αίτημα της προσφυγής, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης, πρέπει να αποφανθεί επί του επικουρικού αιτήματος, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης και έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των εγγράφων της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 που απέστειλε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα.

Επί του επικουρικού αιτήματος ακυρώσεως

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 37 Η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, *Metro* κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1977, σ. 567), φρονεί ότι το αίτημά της περί ακυρώσεως των εγγράφων της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 είναι παραδεκτό. Υποστηρίζει δηλαδή ότι τα έγγραφα αυτά της Επιτροπής συνιστούν αποφάσεις απορρίψεως της καταγγελίας της. Προσθέτει ότι το ίδιο θα συνέβαινε ακόμη και αν το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994 έθετε τέρμα στην παράβαση, αφού τα επίδικα έγγραφα παράγουν τα ίδια έννομα αποτελέσματα με το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1994.

38 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή ακυρώσεως των εγγράφων της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 είναι προδήλως απαράδεκτη, αφού τα έγγραφα αυτά ουδόλως έχουν χαρακτήρα αποφάσεως. Προσθέτει ότι, ακόμη και αν τα έγγραφα αυτά είχαν χαρακτήρα αποφάσεως, η προσφυγή θα ήταν απαράδεκτη λόγω εκπροθέσμου ασκήσεώς της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

39 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστά πράξη ή απόφαση που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κάθε μέτρο που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9· αποφάσεις του Πρωτοδικείου Automec I, όπ.π., σκέψη 42, και της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-121, σκέψη 43). Ειδικότερα, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις η εκπόνηση των οποίων πραγματοποιείται σε πολλές φάσεις, ιδίως όταν αποτελούν την κατάληξη εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν κατ' αρχήν πράξεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις IBM κατά Επιτροπής και BEUC και NCC κατά Επιτροπής, σκέψη 27).

40 Εν προκειμένω, ενδείκνυται να τονιστεί ότι τα έγγραφα της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 είναι απλές επιστολές εν αναμονή εξελίξεων και αφορούν την πρώτη εκ των τριών προαναφερθεισών φάσεων της διαδικασίας των άρθρων 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63. Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά δεν συνιστούν πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, αλλά προπαρασκευαστικές πράξεις, οι οποίες επομένως δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής (βλ., μεταξύ άλλων, την προαναφερθείσα απόφαση Automec I, σκέψη 45).

- 41 Προστίθεται επίσης ότι η ορθότητα του συμπεράσματος αυτού δεν θα αναιρείτο στην περίπτωση κατά την οποία, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα έγγραφα της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994 εθεωρούντο ως γνωστοποιήσεις δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, αφού οι γνωστοποιήσεις δυνάμει της διατάξεως αυτής δεν μπορούν να αποτελούν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις *Automec I*, σκέψη 46, και *BEUC και NCC κατά Επιτροπής*, σκέψη 30).
- 42 Συνεπώς, το αίτημα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 43 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η δίκη καταργείται σε σχέση με το αίτημα της προσφυγής που στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη κατά το μέρος που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των εγγράφων της Επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1993 και της 4ης Φεβρουαρίου 1994.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει αφενός ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του και αφετέρου ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

- 45 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή δεν έδωσε συνέχεια, εντός της προθεσμίας του άρθρου 175 της Συνθήκης, στο έγγραφο οχλήσεως που της απηύθυνε η προσφεύγουσα στις 24 Ιανουαρίου 1994, ενώ είχε προσηκόντως ενημερωθεί επί της ουσίας της καταγγελίας από τον Δεκέμβριο 1992. Εξάλλου, μόλις στις 13 Ιουνίου 1994, δηλαδή μετά την άσκηση της παρούσας προσφυγής, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τη θέση που ελάμβανε επί της καταγγελίας, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63. Ομοίως, λόγω ακριβώς της προαναφερθείσας συμπεριφοράς της Επιτροπής η προσφεύγουσα έκρινε σκόπιμο να υποβάλει το επικουρικό αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 46 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι, κατ' ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της προκειμένης υποθέσεως, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα έξοδά της καθώς και τα έξοδα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Καταργείται η δίκη σε σχέση με το αίτημα της προσφυγής το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης.
- 2) Απορρίπτει τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής ως απαράδεκτα.
- 3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Biancarelli

Schintgen

Briët

Bellamy

Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιουνίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Biancarelli